

Arrest

nr. 98 784 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juni 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2012 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LIEKENDAEL, die *loco* advocaat M. OUKILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 april 2009 bij de Belgische ambassade te Pristina, Kosovo, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 5 augustus 2009 toegestaan op voorwaarde van het voorleggen van bepaalde documenten.

1.2. Verzoekster wordt op 4 februari 2010 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.3. Verzoekster dient zich op 27 februari 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Vilvoorde teneinde een verlenging te vragen van haar A-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 juni 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die op 18 juli 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°). In casu; de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene is uit de echt gescheiden op 15.08.2011 van [G. L.].

Uit het socio-economisch onderzoek dat ons werd overgemaakt dd. 30.05.2012 blijkt het volgende:

- Betrokkene heeft een contract voorgelegd dat werd opgemaakt op 12.08.2011, maar hieruit kunnen we niet afleiden of betrokkene ooit in dienst is geweest, aangezien er geen loonsbriefjes werden voorgelegd.*
- Betrokkene legt een inschrijvingsfiche voor de Nederlandse les voor.*
- Betrokkene ontvangt maandelijks financiële steun van haar familie.*

In hoofde van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980, op basis van de gegevens van het dossier en de resultaten van het socioeconomisch onderzoek kunnen we besluiten dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene en de duur van haar verblijf in het Rijk niet afwegen tegen de beslissing om een einde te maken aan haar verblijfsrecht in België.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*).

Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd. Er kan dan ook niet ingegaan worden op de vraag van verzoekster om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de Vreemdelingenwet, van de (criteria 2.3 en 2.8A) van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur en van een billijke procedure, van het principe volgens dewelke de administratieve overheid een beslissing dient te nemen rekening houdende met alle pertinente zaken van het dossier en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een incorrecte motivering, van een manifeste beoordelingsfout, van machtsoverschrijding en van rechtsdwaling.

Zij versterkt volgende toelichting bij het middel:

“Attendu que la décision ne prends pas en compte tous les éléments utiles liées à la situation humanitaire de la requérante ;

Que cette décision ne respecte pas les principes de bonnes administrations et entraine une erreur manifeste d'appréciation au préjudice de la requérante ;

Attendu que l'acte attaqué constitue une ingérence disproportionnée dans l'exercice des droits de la partie requérante au séjour, au respect de sa vie privée et familiale, au travail, à l'instruction, à la sécurité sociale, à la protection de la santé et à l'aide sociale, médicale et juridique ainsi qu'à l'épanouissement culturel et social.

Qu'il viole de ce fait et au vue des éléments exposés plus haut, le Traité CE, la directive 2004/38 CE, la Loi de 1980 et la Loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs ;

Que la motivation de l'acte par la partie adverse emporte une double obligation ;

Qu'il lui incombe, que formellement, l'acte administratif soit assorti d'une motivation qui permette à son destinataire de comprendre les raisons pour lesquelles il a été statué en tel ou tel sens ;

Que cela suppose que les motifs de droit et/ou de fait sur lesquels l'acte repose figurent dans l'acte ;

Qu'il lui incombe également que la motivation soit correct et ne peut révéler une erreur manifeste d'appréciation ou une appréciation déraisonnable (C.E, n°57531, 16 janvier 1996, R.D.E ; n°88, pp. 242-243)

Que le Conseil d'Etat a déjà considéré à maintes reprises que la violation d'un droit fondamental pouvait s'avérer constitutive in se du risque de préjudice visé à l'article 17 §2 de ses lois coordonnées (arrêts n°56.106 du 30 octobre 19952, 66.890 du 23 juin 1997)

Attendu que pour rappel, l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

[...]

Que, par ailleurs, l'article 10 de la loi précitée, auquel la décision querellée renvoie sans autre précision, dispose que :

[...]

Que l'article 11 de la loi précitée dispose quant à lui :

[...]

La décision attaquée met fin au séjour de la requérante au motif qu'elle n'entretient pas ou plus une vie conjugale ou familiale effective avec l'étranger rejoint.

La partie adverse se fonde pour ce faire sur l'article 11, §2 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que si l'article précité dispose que le Ministre ou son délégué peut décider que l'étranger n'a plus le droit de séjourner dans le Royaume, notamment lorsque l'étranger rejoint n'entretient pas ou plus une vie conjugale ou familiale effective, il incombe de préciser que l'article sus visée précise en son dernier alinéa que :

[...]

Que la requérante constate qu'il ne ressort aucunement de la décision querellée que la partie défenderesse ait pris en considération, comme l'énonce l'article précité de la loi du 15 décembre 1980, la nature, la solidité, l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine •

Qu'en outre, la partie défenderesse n'a pas pris en compte le fait que la requérante est la mère d'un enfant dont, selon les règles de droit civil applicable en l'espèce, le père légal a un droit au séjour ;

Qu'en outre, les parents de la requérante sont tous deux décédés ;

Qu'elle n'a plus aucune attache familiale, culturelle ou sociale avec son pays ;

Que, par contre, elle s'est totalement intégrée à la vie en Belgique ;

Qu'ainsi, il ne ressort nullement que la décision querellée ait pris en considération l'un ou l'ensemble de ces éléments ;

Que, bien que la partie adverse, se fonde, dans le corps de la décision querellée, sur les résultats d'une enquête socio-économique ; il ne ressort nullement de la décision que l'enquête ait portée sur la nature, la solidité des liens familiaux, la durée du séjour, l'existence d'attaches...

Que, par ailleurs, la décision querellée viole l'article 8 de la C.E.D.H laquelle garantie le droit au respect de la vie privée et familiale ;

Qu'ainsi qu'exposé, la requérante a eu un enfant dont le père légal est l'ex mari de la requérante;

Que ce dernier ; à savoir le père de l'enfant, jouit de l'autorisation de séjour sur le territoire ;

Que la décision querellée en effet ne fait nullement apparaître que la situation de l'enfant ait fait l'objet également d'un examen que ce soit par rapport à la situation de la requérante et/ou de celle de l'enfant;

Que, mettre fin au droit de séjour et contraindre la requérante à quitter le territoire reviendrait ipso facto à une ingérence dans la vie privée de l'enfant et par conséquent de la requérante ; dès lors que soit l'enfant serait privé, devant accompagner sa mère vue son très jeune âge, du droit de grandir aux côtés de son père ;

Qu'une telle décision constitue une ingérence disproportionnée dans la vie privée et familiale de la requérante ;

Que la requérante joint un dossier de pièces complet et inventorié pour étayer sa situation de vie sur le territoire belge ainsi que celle établissant la naissance de l'enfant précité.

En outre, il y a lieu de préciser que la partie adverse n'a, à aucun moment, invité la requérante de la nécessité de communiquer les pièces éclairant sa situation et celle de son enfant ;

Qu'en effet, ainsi que l'énonçait le Conseil d'Etat dans l'arrêt Lamalle du 05 février 1970 qui en résumé se prononçait comme suit :

« Un principe de bonne administration et d'équitable procédure selon lequel nul ne peut être l'objet d'une mesure grave, bien que non disciplinaire, si ce n'est qu'après avoir été entendu afin de lui permettre d'exposer pourquoi cette mesure envisagée ne saurait justifier ».

Que pour rappel l'obligation d'entendre préalablement l'administré porte les garanties suivantes :

- être entendu sur les faits et sur les mesures ;
- l'accès au dossier ;
- le délai utile pour la préparation de la défense.

Par ailleurs, le principe général de bonne administration qui contient celui de Audi alteram partem, peut également découler d'une autre règle : lorsque l'administration jouit d'un pouvoir d'appréciation (ce qui est le cas en l'espèce) elle doit l'exercer de manière effective et avec soin ;

A cet effet, elle doit recueillir tous les renseignements possibles pour bien juger ;

Dans un tel cas de figure, tenant compte de la motivation même de l'acte querellé par la partie adverse ; la seule façon de procéder et conforme audit principe était d'entendre l'intéressée afin de lui permettre d'apporter tous renseignements utiles à la partie défenderesse ;

Qu'il ne ressort nullement de la décision querellée qu'il serait possible à la requérante de percevoir la manière dont l'autorité administrative a exercé son pouvoir d'appréciation ;

Qu'en effet, dès lors qu'elle dispose d'un pouvoir d'appréciation, la partie défenderesse devait l'exercer de manière effective et sérieuse ;

Qu'ainsi elle se devait de procéder à un examen complet, sérieux et particulier des circonstances de l'espèce, agir avec soin et minutie ;

Que, pour rappel, lorsque l'autorité est saisie d'une demande et que celle-ci se révèle incomplète, elle doit solliciter les renseignements à l'administré (arrêt Cavent du Conseil d'Etat du 20 février 1992

Que la requérante ne comprend pas plus que la décision querellée mette en avant le fait qu'elle n'a pas produit de fiches de paie ;

Qu'en effet, la partie adverse n'a jamais postulé de la requérante que celle-ci produise des fiches de paie ;

Que, pourtant la requérante a une possibilité effective de travailler qu'elle ne pourra toutefois mettre en œuvre, vue la situation de séjour actuelle de l'intéressée tenant compte du fait qu'il lui faudra, dorénavant, une autorisation de séjour ainsi qu'un permis de travail ;

Que, pis encore, la décision fait fi de la situation de l'enfant né d'un parent autorisé à résider sur le territoire belge ;

Que, par ailleurs, la convocation adressée par l'administration communale de Vilvoorde laisse à penser que la requérante devait se présenter afin d'obtenir un titre et non d'effectuer un retrait ;

Qu'en effet, celle-ci mentionne que la requérante doit se présenter munie de trois photos et de ses papiers ;

Qu'il est clair que l'administration a convoquée en faisant volontairement croire à la requérante qu'il s'agissait de régulariser une situation de séjour et non de procéder au retrait ;

Que ce procédé de l'autorité administrative ne respecte pas ce que n'importe quel justiciable est en droit d'attendre d'une autorité de ce type ; à savoir, la loyauté et la légitime confiance en l'administration

Qu'en outre, le propriétaire de l'appartement occupé par la requérante écrit ce qui suit :

« Je soussigné Monsieur [I. M.] né à Schaerbeek le 11.08.1969, propriétaire de Madame [Z.M.] Par la présente, j'atteste la bonne conduite et l'intégration de cette femme seule avec un enfant. Je n'ai jamais eu le moindre souci ou quoi que ce soit avec cette personne qui fait de son mieux, et qui suit des cours.

Cette personne est toujours souriante et prête à aider les autres malgré son statut et sa situation. »

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet meer voldoet aan één van de verblijfsvoorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en, meer specifiek, dat zij niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ook wordt aangegeven op basis van welke concrete gegevens verweerder tot deze vaststelling is gekomen. Zo wordt er verwezen naar het feit dat verzoekster en haar echtgenoot op 15 augustus 2011 uit de echt zijn gescheiden. Verder wordt gewezen op de vaststellingen die werden gedaan in het kader van een onderzoek betreffende de elementen vervat in artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt gesteld dat verzoekster een arbeidscontract voorlegt, doch dat hieruit niet kan worden afgeleid of verzoekster ooit in dienst is geweest aangezien er geen loonbriefjes werden voorgelegd; dat zij een inschrijvingsfiche voor de Nederlandse les heeft voorgelegd en dat blijkt dat verzoekster maandelijks financiële steun ontvangt van haar familie. Op grond van de gegevens van het dossier en dit gevoerde onderzoek wordt vervolgens besloten dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene en de duur van haar verblijf in het Rijk niet opwegen tegen de beslissing om een einde te maken aan haar verblijfsrecht in België.

Waar verzoekster betoogt dat bij dit onderzoek geen melding werd gemaakt van het feit dat zij een minderjarig kind heeft, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verweerder dienaangaande diende te motiveren in de bestreden beslissing nu – zoals uit de verdere bespreking zal blijken – uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder van oordeel was dat het kind (verblijfsrechtelijk) de situatie van verzoekster volgt en bijgevolg de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster zal worden gescheiden van haar kind.

Specifiek wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt in de bestreden beslissing verder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, evenals naar artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), wat bepaalt dat indien overeenkomstig artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van een vreemdeling, aan deze vreemdeling een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd.

Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

[...]

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

In casu is het niet betwist dat verweerder binnen de termijn van drie jaar vooropgesteld in artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing heeft genomen. Evenmin betwist verzoekster dat zij niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Zij betoogt wel, verwijzend naar artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met alle daarin vervatte elementen.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 30 mei 2012 werd ingelicht van het gegeven dat een onderzoek in haar

dossier – onder meer naar de elementen in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet – lopende was en waarbij zij werd uitgenodigd om alle documenten aan te brengen die zij in het licht van deze bepaling nodig achtte. De betreffende bepaling – en de elementen hierin vervat – werden ook weergegeven. Dit schrijven werd op 20 juni 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Verzoekster maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- een schrijven van 12 augustus 2011 dat zij werd weerhouden voor een betrekking als administratief medewerkster en waarbij de verantwoordelijkheden van de functie en een jaarlijks brutoloon van 1250 euro worden vermeld;
- een inschrijvingsfiche voor de cursus “*Nederlands tweede taal RG1*”.

Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat haar voorafgaand aan de bestreden beslissing niet de mogelijkheid werd gegeven om eventuele elementen in de zin van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet te doen kennen aan het bestuur. Zij kan evenmin op nuttige wijze aanvoeren dat verweerder ten onrechte geen onderzoek naar bepaalde elementen in de zin van deze bepaling zou hebben gevoerd indien noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de stukken die zij in antwoord op voormeld schrijven van 30 mei 2012 overmaakte aan het bestuur bleek dat in haar dossier er aanwijzingen voorhanden waren dat deze elementen een andere uitkomst zouden hebben kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster wijst er verder op dat geen rekening is gehouden met het gegeven dat zij moeder is van een kind waarvan de vader legaal in het Rijk verblijft.

De Raad merkt op dat artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet als dusdanig niet voorziet in een uitdrukkelijke motiveringsverplichting en geen voorwaarden bepaalt die vervuld dienen te zijn opdat kan worden overgegaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht, doch enkel inhoudt dat rekening dient te worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met eventueel van toepassing zijnde elementen zoals daarin opgesomd. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verweerder op de hoogte was van verzoeksters kind en wel degelijk met dit element rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. In een brief van dezelfde datum als de bestreden beslissing en waarbij de burgemeester van de stad Vilvoorde wordt gevraagd de bestreden beslissing te betekenen aan verzoekster, wordt immers gesteld dat “*het kind van betrokkene de situatie van de moeder [volgt]*”. Verweerder is er bijgevolg vanuit gegaan dat het minderjarige kind van verzoekster (verblijfsrechtelijk) de situatie van verzoekster volgt. In deze zin blijkt niet dat de bestreden beslissing een verdere motivering inzake het kind dient te bevatten, nu in deze optiek de bestreden beslissing geen scheiding van moeder en kind tot gevolg heeft. Er blijkt ook niet dat het gegeven dat voormelde overweging betreffende het kind niet formeel in de bestreden beslissing werd opgenomen, kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Verder wijst verzoekster erop dat haar ouders allebei zijn overleden, dat zij geen enkele familiale, culturele of sociale band meer heeft met haar land van herkomst en dat zij volledig is geïntegreerd in België.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekster, in antwoord op voormeld schrijven van het bestuur van 30 mei 2012, geen melding maakte van het gegeven dat haar ouders overleden zijn of van het gegeven dat zij geen enkele familiale, culturele of sociale band meer heeft met haar land van herkomst. Niettegenstaande het gegeven dat haar uitdrukkelijk werd gevraagd in voormeld schrijven om eventuele elementen betreffende het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst aan te brengen, brengt verzoekster voormelde gegevens pas voor het eerst aan in de procedure voor de Raad. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met elementen en documenten die verzoekster het bestuur, ondanks een uitdrukkelijke vraag hiertoe, niet overmaakte. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangebracht (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in antwoord op het schrijven van 30 mei 2012 enkel een schrijven van 12 augustus 2011 dat zij werd weerhouden voor een betrekking als administratief

medewerkster en een inschrijvingsfiche voor de cursus “Nederlands tweede taal RG1” overlegde. Verweerder merkt, wat deze stukken betreft, in de bestreden beslissing correct op dat geen bewijzen voorlagen dat verzoekster effectief tewerkgesteld is geweest bij de betreffende werkgever. Hierbij wordt ook opgemerkt dat het betreffende schrijven geen datum van indiensttreding vermeldt. In wezen blijkt op grond van de inschrijvingsfiche voor de cursus Nederlands ook niet dat verzoekster werkelijk heeft deelgenomen aan de betreffende cursus. Waar verzoekster aldus in het kader van huidig voorliggend verzoekschrift aanvoert dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij volledig is geïntegreerd in België, kan enkel wordt vastgesteld dat een dergelijke volledige integratie op geen enkele manier blijkt uit de door haar aangebrachte stukken in antwoord op het schrijven van 30 mei 2012.

Verzoekster kan ook niet dienstig voorhouden dat haar uitdrukkelijk om loonfiches had moeten worden gevraagd. Zoals hierboven reeds uiteengezet heeft verweerder met een schrijven van 30 mei 2012 verzoekster uitgenodigd alle documenten die zij nuttig achtte over te maken. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder hierbij niet voor alle elementen die verzoekster mogelijk zou kunnen aanbrengen, specificeert welke documenten hiervoor dienen te worden overgemaakt. Er kon ook in redelijkheid worden verwacht van verzoekster dat zij, indien zij haar verblijfsrecht op een andere grond, met name haar huidige tewerkstelling in het Rijk, wenste te behouden, zij hiertoe afdoende bewijzen van een effectieve tewerkstelling zou overmaken aan het bestuur. *In casu* lagen en liggen dergelijke bewijzen niet voor. Ook thans brengt zij immers geen bewijzen van effectieve tewerkstelling bij de betreffende werkgever aan. Zij geeft wel aan dat *“pourtant la requerante a une possibilité effective de travailler qu'elle ne pourra toutefois mettre en œuvre, vue la situation de séjour actuelle de l'intéressée tenant compte du fait qu'il lui faudra, dorénavant, une autorisation de séjour ainsi qu'un permis de travail”* (vrije vertaling: *verzoekster heeft een daadwerkelijk uitzicht op tewerkstelling dat zij evenwel niet ten uitvoer kan brengen gelet op haar actuele verblijfssituatie rekening houdend met het gegeven dat zij thans een toelating tot verblijf en een toelating tot het verrichten van arbeid behoeft*). De Raad merkt evenwel op dat het schrijven van de betreffende werkgever dat verzoeksters kandidatuur voor een tewerkstelling werd weerhouden reeds dateert van 12 augustus 2011, zodat kan worden aangenomen dat verzoekster in beginsel voorafgaand aan de bestreden beslissing die werd genomen op 29 juni 2012 reeds aan de slag zou zijn geweest.

De Raad benadrukt daarnaast dat artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet enkel vermeldt dat rekening dient te worden gehouden, wat de banden met België betreft, met de aard en de hechtheid van de gezinsband en met de duur van het verblijf in België. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder, waarvan dient te worden aangenomen dat deze rekening heeft gehouden met alle door verzoekster in het kader van deze bepaling aangebrachte elementen, op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene en de duur van haar verblijf in het Rijk niet opwegen tegen de beslissing om een einde te maken aan haar verblijfsrecht in België.

Waar verzoekster ter ondersteuning van haar verzoekschrift nog verwijst naar een schrijven van een projectcoördinator van ‘Kulturelle Aktion und Präsenz’ Eupen van 17 september 2010 en een schrijven van een vertegenwoordiger van ‘Illi Agency’ gedateerd op 30 juli 2012 en citeert uit een verklaring van haar verhuurder, kan de Raad enkel vaststellen dat ook deze elementen niet eerder werden voorgelegd aan het bestuur en voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangebracht. Zoals reeds aangehaald dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met elementen en documenten die verzoekster haar niet overmaakte. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 11 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 11 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Aldus blijkt ook niet dat er sprake is van enige machtsoverschrijding, van een manifeste beoordelingsfout of van dwaling in rechte.

3.2.3. In de mate dat verzoekster andere bepalingen van de Vreemdelingenwet dan artikel 11 geschonden acht, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit onderdeel van het middel niet

ontvankelijk is. Zij blijft immers in gebreke te duiden welke bepalingen zij dan wel nog geschonden acht en eveneens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepalingen dan wel zou schenden. Verzoekster kan niet in redelijkheid volstaan met een algemene verwijzing naar “de Vreemdelingenwet”.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster tevens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekster geeft nog aan dat de hoorplicht is geschonden. De hoorplicht is evenwel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602).

Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit impliceert niet dat verzoekster noodzakelijkerwijs mondeling haar bemerkings diende te kunnen formuleren, doch slechts dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

De Raad benadrukt dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 30 mei 2012 werd uitgenodigd om, naar aanleiding van het onderzoek op grond van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, alle documenten die zij hiervoor nodig achtte voor te leggen zodat verweerder deze elementen kon betrekken bij zijn beslissing. Dit schrijven werd op 20 juni 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster had aldus de kans om de vereiste toelichtingen te verstrekken waarom zij van oordeel was dat er elementen waren die zich niettemin zouden verzetten tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht. Zij houdt aldus ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken of relevante elementen in de zin van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet naar voor te brengen.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.2.5. In zoverre verzoekster de bedoeling heeft aan te voeren dat de procedure niet billijk is, moet de Raad benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (*cf.* RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

3.2.6. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het vertrouwensbeginsel *in casu* is geschonden. Waar zij verwijst naar de brief van de gemeente Vilvoorde van 13 juli 2012, waaruit volgens verzoekster een rechtmatig vertrouwen voortvloeit dat een positieve beslissing werd genomen, merkt de Raad op dat dit document dateert van na de bestreden beslissing, waar de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens ten tijde van het nemen van een beslissing. Daarenboven maakt verzoekster ook geenszins aannemelijk dat deze brief, waarin enkel wordt gesteld dat een beslissing werd genomen in verzoeksters dossier – doch zonder te preciseren welke – en zij zich ten dien einde naar de gemeente dient te begeven met drie pasfoto's en identiteitsdocumenten, een rechtmatige verwachting bij haar wekte dat zij in eigen hoofde een verblijfsrecht zou behouden. Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

3.2.7. Waar verzoekster nog op algemene wijze de schending aanvoert van de “*beginselen van behoorlijk bestuur en van een billijke procedure*”, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is in de mate dat zij hiermee de schending wenst aan te voeren van andere beginselen dan degenen die reeds werden besproken. Het komt immers aan verzoekster toe op duidelijke wijze aan te geven welke concrete beginselen zij geschonden acht, alsook de wijze waarop volgens haar de bestreden beslissing deze beginselen schendt.

3.2.8. Artikel 8 van het EVRM – dat verzoekster tevens geschonden acht – bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster verwijst, wat het bestaan van een privé- en/of gezins- en/of familieleven betreft, naar het gegeven dat zij een minderjarig kind heeft waarvan de vader – haar ex-echtgenoot – legaal op het Belgische grondgebied verblijft. Zoals hierboven reeds aangegeven, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het kind de situatie van verzoekster volgt. De bestreden beslissing houdt dan ook niet in dat verzoekster zal worden gescheiden van haar kind. Verzoekster kan aldus ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de situatie van haar kind op geen enkel ogenblik in rekening is gebracht. Het gegeven dat dit als dusdanig niet blijkt uit de bestreden beslissing vermag hieraan geen afbreuk te doen.

Verzoekster stelt verder dat de beëindiging van haar verblijfsrecht tot gevolg heeft dat, indien wordt aangenomen dat het kind haar situatie volgt, het kind het recht ontnomen zal worden om op te groeien in de nabijheid van zijn vader. De Raad merkt in dit verband op dat – in de mate dat al kan worden aangenomen dat verzoekster een schending van het recht op privé- en/of gezinsleven in hoofde van haar kind kan inroepen, nu het beroep niet mede namens het kind is ingesteld – verzoekster met geen enkel begin van bewijs aantoonde dat er sprake is van een gezinsleven tussen het kind en de vermoede vader van het kind. Er liggen geen stukken van een effectief beleefde gezinsband voor. Ook uit de stukken van het administratief dossier kan een dergelijke band niet worden vastgesteld. Niettegenstaande het gegeven dat in principe vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf een vermoeden bestaat dat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band bestaat die gelijkstaat met “*gezinsleven*” en dat om een voldoende graad van gezinsleven vast te stellen samenwoning van

ouder en minderjarig kind niet noodzakelijk vereist is (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, par. 35), noch samenwoning van beide ouders (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, par. 21), kan van verzoekster worden verwacht dat zij meer elementen aanbrengt dan enkel een geboorteakte, waar zij bovendien slechts als enige ouder wordt aangeduid, en een verwijzing naar het vermoeden van vaderschap opgenomen in artikel 315 van het Burgerlijk Wetboek. Uit niets kan worden afgeleid dat verzoeksters voormalige echtgenoot over het ouderlijk gezag of over het recht van bewaring beschikt, een daadwerkelijk contact onderhoudt met het kind of effectieve banden heeft met het kind.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting verder ook niet aan dat zij – los van haar dochter – nog een gezinsleven in België heeft of dat zij een privéleven heeft opgebouwd in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Er kan dan ook worden vastgesteld dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat zijzelf een privé- of gezinsleven in België heeft dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, nu zij en haar echtgenoot uit de echt zijn gescheiden en zij door de bestreden beslissing niet van haar dochter zal worden gescheiden, en dat evenmin een gezinsleven kan worden weerouden tussen verzoeksters minderjarige dochter en diens vader. Een verder onderzoek aan de hand van artikel 8 van het EVRM, waaronder een belangenafweging of een proportionaliteitsstoetsing, dringt zich bijgevolg niet op.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel dient daarnaast te worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641).

De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. Verzoekster stelt op algemene wijze dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar rechten op verblijf, op eerbiediging van haar privé- en familieleven, op werk, op vorming ("*instruction*"), op sociale zekerheid, op bescherming van haar gezondheid, op sociale, medische en juridische hulp en op culturele en sociale zelfontplooiing, doch er dient te worden gesteld dat een schending van het proportionaliteitsbeginsel dient te worden aangetoond aan de hand van concrete argumenten. Op grond van een dergelijk algemeen betoog kan geenszins wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

3.2.10. Waar verzoekster ten slotte nog verwijst naar een schending van het EG-Verdrag en van de richtlijn 2004/38/EG, merkt de Raad op dat verzoekster in gebreke blijft aan te duiden welke concrete bepaling(en) vervat in dit verdrag of deze richtlijn zij dan wel geschonden acht, noch een omschrijving geeft van de wijze waarop deze regel(s) geschonden werd(en). Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoekster kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en verweerder of de Raad zelf het middel interpreteren, is niet ontvankelijk.

Ook waar verzoekster verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat een concrete uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing deze instructie zou schenden. Er kan in dit verband bovendien worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt verwezen naar deze instructie en dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009, zodat verzoekster er zich hier hoe dan ook niet meer dienstig op kan beroepen.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS